

HOTĂRÂREA CURȚII
din 16 iulie 1992*

**Administration des douanes et droits indirects
împotriva
lui Léopold Legros și alții**

[Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de către Cour d'Appel din Saint-Denis (Réunion)]

„Libera circulație a mărfurilor — Regimul fiscal al departamentelor franceze de peste mări”

În cauza C-163/90,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Cour d'Appel din Saint-Denis (Réunion), pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe între

Administration des douanes et droits indirects

și

Léopold Legros,

Louise Alidor, căsătorită Brun,

Armand-Joseph Payet,

Henri-Michel Techer,

intervenientă voluntară:

La Région Réunion,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea Tratatului CEE, în special articolele 9, 13 și 95,

CURTEA,

compusă din domnii O. Due, președinte, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse și P. J. G. Kapteyn, președinți de cameră, G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg, J. L. Murray și D. A. O. Edward, judecători,

avocat general: domnul F. G. Jacobs

grefier: domnul D. Triantafyllou, administrator

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

---

* Limba de procedură: franceza.

- pentru domnii Legros, Payet, Techer și doamna Alidor, de către Philippe Rivière, avocat în baroul din Saint-Denis (Réunion);
- pentru Région Réunion, de către Pierre Soler-Couteaux, profesor la facultatea Robert Schuman, avocat în baroul din Strasbourg;
- pentru Guvernul Republicii Franceze, de către domnul Philippe Pouzoulet, în calitate de agent, asistat de către domnul Géraud de Bergues, agent supleant;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de către domnul Jörn Sack, consilier juridic, în calitate de agent,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale Région Réunion, reprezentată de către domnul Llorens, avocat în baroul din Strasbourg, ale guvernului francez, ale Consiliului Comunităților Europene, reprezentat de către domnul Torrens, în calitate de agent, precum și ale Comisiei, în ședința din 31 martie 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședințele din 21 noiembrie 1991 și 20 mai 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Hotărârea din 21 februarie 1990, primită la Curte la 1 martie 1990, Cour d'Appel (Curtea de Apel) din Saint-Denis (Réunion) a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, trei întrebări preliminare privind interpretarea acestui tratat și în special articolele 9, 13 și 95, precum și privind articolul 6 din Acordul de liber schimb încheiat între Comunitate și Regatul Suediei.

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul litigiului dintre Administration des douanes et droits indirects și domnii Léopold Legros, Armand-Joseph Payet și Henri-Michel Techer și doamna Louise Alidor, căsătorită Brun (denumiți în continuare „intimați”), privind o cerere depusă de către aceștia din urmă de restituire a unor sume plătite de către aceștia la Administration des Douanes et Droits Indirects.

3 Din dosar rezultă că intimații au achiziționat de la un concesionar din Franța metropolitană trei automobile fabricate în [Republica Federală] Germania și una originară din Suedia. Aceste automobile au beneficiat, cu ocazia introducerii lor pe teritoriul vamal francez, de un regim de suspendare a drepturilor vamale. Purtând în continuare un număr de tranzit, acestea au fost transferate pe teritoriul regiunii Réunion sub un regim de tranzit comunitar intern, în ceea ce privește automobilele germane, și de tranzit comunitar extern, în ceea ce privește automobilul suedez. Regimul de suspendare a drepturilor a durat până la sosirea acestora în Réunion, unde s-au desfășurat operațiunile de vămuire. În cursul acestei vămuiri, Administration des douanes et droits indirects a solicitat ca fiecare dintre intimați să plătească o sumă cu titlu de „taxă de andocare” („octroi de mer”) aplicabilă în cazul introducerii de mărfuri în Réunion.

4 Este cunoscut faptul că taxa de andocare se percepe în departamentele franceze de peste mări (denumite în continuare „DOM”) în temeiul unor decrete din 1947 și a unei legi din

1984. Aceasta afectează, în principiu, toate mărfurile, cu excepția anumitor produse de primă necesitate, de orice origine, inclusiv din Franța metropolitană și chiar celelalte DOM, ca urmare a introducerii lor în DOM în cauză. Pe de altă parte, produsele din DOM în cauză nu sunt supuse taxei de andocare și niciunei taxe echivalente interne. Baza de evaluare a taxei este valoarea în vamă a mărfurilor la punctul lor de intrare în DOM în cauză. Produsele supuse taxei de andocare suportă patru rate principale de impozitare; de asemenea, regiunile sunt autorizate să perceapă, în aceleași condiții, un drept suplimentar la un nivel maxim de 1 %. Încasarea care provine din taxa de andocare servește, în mod esențial, finanțării, conform normelor autonomiei regionale, bugetelor colectivităților locale.

5 Intimații, care estimează că aplicarea taxei de andocare mărfurilor importate în Réunion și produse într-un alt stat membru sau în Regatul Suediei este contrară dreptului comunitar, au sesizat instanțele competente pentru a obține restituirea sumelor achitate. În aceste circumstanțe, Cour d'Appel din Saint-Denis a hotărât să suspende judecata și să sezeze Curtea cu privire la următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolele 3, 9 și 13 și, după caz, 95 al doilea paragraf din Tratatul de la Roma se interpretează în sensul că interzic perceperea, de către unul dintre statele membre sau organismele publice, a unei taxe proporționale cu valoarea bunurilor, diferită de TVA, percepută ca urmare a introducerii bunurilor doar într-o parte a teritoriului acestui stat și care se aplică în mod egal atât mărfurilor străine, cât și mărfurilor naționale, altele decât cele originare din respectiva parte a teritoriului în cauză?

2) Mai exact:

a) articolele 9 și 13 din Tratatul de la Roma se interpretează în sensul că o taxă poate fi calificată ca taxă cu efect echivalent unui drept vamal, în cazul în care este percepută pe valoarea mărfurilor străine și naționale în momentul introducerii în circuitul de consum, fără referire directă sau indirectă la trecerea unei frontiere de stat, sau că aceste dispoziții impun, dimpotrivă, ca trecerea unei frontiere de stat să fie, de drept sau de fapt, faptul generator sau unul dintre faptele generatoare al(e) impozitării?

b) în temeiul articolului 95 al doilea paragraf din Tratatul de la Roma:

– originea regională a produselor sau a categoriilor de produse, în măsura în care aceasta exclude în mod obligatoriu producătorii străini de la dispoziții mai favorabile, poate constitui criteriul licit al unei diferențieri fiscale stabilite de către un stat membru sau această diferențiere trebuie să se întemeieze de asemenea sau în mod exclusiv pe natura produselor în cauză?

– avantajele fiscale acordate produselor din departamentele franceze de peste mări, în special cele din Réunion, care rezultă din scutirea de taxe de andocare, pot fi considerate ca urmărind obiectivele unei politici economice compatibile cu cerințele tratatului și ale legislației secundare?

3) Acordul de liber schimb în vigoare între Comunitate și Suedia se interpretează în sensul că interzice perceperea, de către unul dintre statele membre sau organismele publice, a unei taxe proporționale cu valoarea bunurilor, diferită de TVA, percepută ca urmare a punerii în liberă circulație a bunurilor importate din Suedia datorită introducerii lor într-o parte a teritoriului acestui stat și că se aplică inclusiv mărfurilor comunitare, altele decât cele originare din respectiva parte a teritoriului în cauză?”

6 Pentru o expunere mai detaliată a faptelor din acțiunea principală, a reglementării comunitare în cauză, a desfășurării procedurii, precum și a observațiilor scrise prezentate în fața Curții, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

Cu privire la normele dreptului comunitar aplicabile departamentelor franceze de peste mări

7 Este necesar, cu titlu introductiv, să se amintească statutul DOM în raport cu dreptul comunitar. Se știe că, în conformitate cu Constituția franceză, DOM fac parte integrantă din Republica Franceză. Astfel, acestea sunt incluse în teritoriul vamal al Comunității, în conformitate cu articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 2151/84 al Consiliului din 23 iulie 1984 privind teritoriul vamal al Comunității (JO L 197, p. 1). Cu toate acestea, aplicarea Tratatului CEE în DOM face obiectul normelor speciale prevăzute la articolul 227 alineatul (2) din tratat, care este formulat după cum urmează:

„În ceea ce privește Algeria și departamentele franceze de peste mări, dispozițiile speciale și generale ale prezentului tratat referitoare la:

- libera circulație a mărfurilor;
- agricultură, cu excepția articolului 40 alineatul (4);
- liberalizarea serviciilor;
- regulile concurenței;
- măsurile de salvagardare prevăzute în articolele 108, 109 și 226;
- instituții

se aplică de la intrarea în vigoare a prezentului tratat.

Condițiile de aplicare ale celorlalte dispoziții din prezentul tratat se stabilesc cel târziu la doi ani de la intrarea în vigoare a acestuia, prin decizii ale Consiliului, hotărând în unanimitate, la propunerea Comisiei.”

8 Potrivit jurisprudenței Curții (a se vedea Hotărârea din 10 octombrie 1978, Hansen, 148/77, Rec., p. 1787), rezultă din acest articol că dispozițiile tratatului menționate explicit la articolul 227 alineatul (2) primul paragraf au fost aplicabile în DOM de la intrarea în vigoare a Tratatului CEE, în timp ce, în ceea ce privește celelalte dispoziții, acest articol a asigurat un termen de doi ani în care condițiile speciale de punere în aplicare puteau fi stabilite de către Consiliu. În continuare, Curtea a precizat că, în ceea ce privește dispozițiile tratatului care nu sunt enumerate la alineatul (2) primul paragraf din articolul în cauză, întotdeauna există posibilitatea de a adopta ulterior măsuri specifice pentru a răspunde nevoilor acestor teritorii.

9 În temeiul competenței care i-a fost astfel recunoscută, Consiliul a adoptat un număr de dispoziții, printre care, în special, se numără Decizia 89/687/CEE a Consiliului din 22 decembrie 1989 privind instituirea unui program de opțiuni specifice caracterului periferic și insular al departamentelor franceze de peste mări („Poséidom”) (JO L 399, p. 39). De asemenea, în cadrul acestui program, Consiliul a adoptat la aceeași dată Decizia 89/688/CEE privind regimul taxei de andocare din departamentele franceze de peste mări (JO L 399, p.

46). Această ultimă decizie prevede în special că, „Până la data de 31 decembrie 1992, cel târziu, autoritățile franceze trebuie să ia măsurile necesare, pentru ca regimul taxei de andocare în vigoare în prezent în departamentele de peste mări să se aplice fără deosebire [...] produselor importate sau produselor obținute în aceste regiuni”. Articolul 4 din decizie prevede că „Republica Franceză este autorizată să mențină, până la 31 decembrie 1992 cel târziu, regimul actual al taxei de andocare”. [traducere neoficială] Cu toate acestea, este necesar să se precizeze că dispozițiile acestei decizii nu au intrat în vigoare decât ulterior producerii faptelor din prezenta cauză și este cunoscut faptul că acestea nu au efect retroactiv.

Cu privire la legalitatea unei taxe precum cea de andocare

10 Prin primele două întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle dacă o taxă proporțională cu valoarea în vamă a bunurilor, percepută numai într-o regiune a teritoriului național al unui stat membru, care se aplică fără deosebire mărfurilor care provin din altă parte a teritoriului național sau din străinătate pe baza introducerii lor în această regiune, dar de care produsele obținute în această regiune sunt scutite, constituie o taxă cu efect echivalent cu un drept vamal, pe de o parte, sau un impozit intern, pe de altă parte.

11 Curtea a stabilit deja anterior că o sarcină pecuniară care se aplică unui produs importat dintr-un alt stat membru nu constituie o taxă cu efect echivalent, ci un impozit intern în sensul articolului 95 din tratat, dacă aceasta face parte dintr-un regim general de redevențe interne aplicate sistematic unor categorii de produse în funcție de criterii obiective, independent de originea produsului (Hotărârea din 3 octombrie 1981, Comisia/Franța, punctul 14, 90/79, Rec., p. 283). De asemenea, Curtea a precizat că o obligație pecuniară, în cazul în care este prelevată la momentul importului, nu este calificată ca un impozit intern decât atunci când este destinată să pună într-o situație fiscală comparabilă, pe teritoriul național al statului respectiv, toate categoriile de produse indiferent de origine (Hotărârea din 4 aprilie 1968, Fink-Frucht, 27/67, Rec., p. 327).

12 Taxa de andocare vizează, cu doar câteva excepții, toate produsele introduse în regiunea Réunion, pe motivul introducerii acestora în această parte a teritoriului francez, în timp ce toate produsele originare din Réunion sunt scutite în mod sistematic, în special pentru motivul originii regionale a acestora, iar nu pe motivul unor criterii obiective care, de asemenea, ar putea să se aplice unor produse importate. Aceste elemente exclud posibilitatea ca taxa în litigiu să fie calificată ca impozit intern.

13 Este necesar, prin urmare, să se examineze dacă o taxă precum cea de andocare constituie o taxă cu efect echivalent cu un drept vamal. În această privință, Curtea a considerat că o obligație pecuniară, oricât de mică și oricare ar fi denumirea sa și modul său de aplicare, impusă unilateral asupra mărfurilor naționale sau străine datorită faptului că acestea trec frontiera, atunci când nu este o taxă vamală propriu-zisă, constituie o taxă cu efect echivalent în sensul articolelor 9 și 12 din tratat, chiar dacă nu este percepută în beneficiul statului, nu are niciun efect discriminatoriu sau protector și produsul cărui se aplică nu este în concurență cu niciun produs național (a se vedea, în special, Hotărârea din 1 iulie 1969, Sociaal Fonds Diamantarbeiders, 2/69 și 3/69, Rec., p. 211).

14 Republica Franceză a afirmat că taxa în litigiu nu constituie o taxă cu efect echivalent unui drept vamal. Aceasta a precizat, în primul rând, că în cazul în care mărfurile sunt importate și introduse în circuitul de consum în Franța metropolitană, acestea nu sunt supuse taxei de andocare. Potrivit acesteia, introducerea în regiunea Réunion, respectiv o tranzacție internă, iar nu trecerea frontierei, constituie faptul generator al perceperii taxei de andocare. În al

doilea rând, aceasta subliniază că taxa de andocare se aplică de asemenea și de o manieră identică produselor de proveniență din Franța metropolitană introduse în Réunion.

15 Acest argument nu poate fi acceptat.

16 De fapt, justificarea interdicției oricărui drept vamal aplicabil mărfurilor care circulă între statele membre se bazează pe faptul că orice taxe, oricât de mici, impuse la trecerea frontierei, constituie un obstacol în calea circulației mărfurilor (a se vedea Sociala Fonds Diamantarbeiders, citată anterior). O taxă percepută la o frontieră regională datorită introducerii produselor într-o regiune a unui stat membru constituie un obstacol cel puțin la fel de grav în calea liberei circulații a mărfurilor ca și o taxă percepută la frontiera națională pentru introducerea produselor în întregul teritoriu al unui stat membru.

17 Atingerea adusă de o astfel de taxă regională unicității teritoriului vamal comunitar nu este modificată nici prin faptul că aceasta se aplică totodată mărfurilor provenite din celelalte părți ale teritoriului statului membru în cauză.

18 În consecință, este necesar să se răspundă instanței de trimitere că o taxă proporțională cu valoarea în vamă a bunurilor percepută de un stat membru pentru mărfurile importate dintr-un alt stat membru pe baza introducerii lor într-o regiune din teritoriul primului stat membru constituie o taxă cu efect echivalent cu un drept vamal la import, chiar dacă taxa este impusă în egală măsură mărfurilor introduse în această regiune din altă parte a aceluiași stat.

Cu privire la aplicabilitatea Acordului de liber schimb în vigoare între Comunitate și Suedia (a treia întrebare a instanței de trimitere)

19 Prin a treia întrebare, instanța de trimitere urmărește să stabilească dacă Acordul între Comunitate și Regatul Suediei [Regulamentul (CEE) nr. 2838/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972 privind încheierea unui Acord între Comunitatea Economică Europeană și Regatul Suediei (JO L 300, p. 96), denumit în continuare „acordul”], interzice perceperea unei taxe având caracteristicile taxei de andocare, astfel cum este descrisă anterior, pe produse provenite din Suedia.

20 Este necesar să se amintească, în această privință, că acordul se aplică anumitor produse, cum sunt automobilele, originare din Comunitate sau din Suedia. Articolul 6 interzice perceperea unor noi taxe cu efect echivalent drepturilor vamale la import în schimburile comerciale dintre Comunitate și Suedia și prevede, de asemenea, eliminarea, la 1 iulie 1977, a taxelor cu efect echivalent existente.

21 Republica Franceză afirmă că, chiar și în cazul în care taxa de andocare ar trebui calificată ca taxă cu efect echivalent unui drept vamal la import în sensul Tratatului CEE, nu ar rezulta că aceasta constituie o astfel de taxă în sensul articolului 6 din acord. În sprijinul acestei afirmații, aceasta menționează, în special, Hotărârea din 9 februarie 1982, Polydor (270/80, Rec., p. 329), în care Curtea a considerat că asemănarea termenilor din articolul 14 alineatul (2) și articolul 23 din Acordul de liber schimb în vigoare între Comunitate și Portugalia, pe de o parte, și cei din articolele 30 și 36 din Tratatul CEE, pe de altă parte, nu este un motiv suficient pentru a transpune în sistemul acordului jurisprudența Curții, care determină, în cadrul Comunității, raportul dintre protejarea drepturilor de proprietate industrială și comercială și normele privind libera circulație a mărfurilor.

22 Acest argument nu poate fi reținut.

23 Este adevărat că termenii unui acord încheiat între Comunitate și o țară terță nu au, în mod obligatoriu, aceeași semnificație ca termenii identici menționați în dispozițiile Tratatului CEE. Astfel cum rezultă din Hotărârea Polydor, citată anterior, pentru a stabili dacă interpretarea unei dispoziții a Tratatului CEE trebuie extinsă la o dispoziție identică a unui acord precum acordul invocat în speță, este necesar să se analizeze această dispoziție având în vedere atât obiectul și scopul acordului, cât și contextul său.

24 Conform preambulului, obiectul acordului este de a consolida și extinde relațiile economice existente între Comunitate și Suedia și de a asigura, cu respectarea condițiilor loiale de concurență, dezvoltarea armonioasă a schimburilor comerciale cu scopul de a contribui la opera de construcție europeană. În acest scop, părțile contractante au hotărât să elimine progresiv obstacolele cu privire la aspectele esențiale ale schimburilor lor comerciale, în conformitate cu dispozițiile Acordului General pentru Tarife Vamale și Comerț (GATT) referitoare la instituirea zonelor de liber schimb.

25 În conformitate cu articolul XXIV alineatul 8 din acordul general menționat, este necesar să se înțeleagă prin zona de comerț liber „un grup de două sau mai multe teritorii vamale între care taxele vamale sau alte reglementări de comerț restrictive [...] sunt eliminate pentru cea mai mare parte a comerțului cu produse originale din teritoriile constitutive a zonei de comerț liber”.

26 Rezultă astfel că, în cadrul obiectivului de eliminare a obstacolelor în calea comerțului, eliminarea drepturilor vamale la import are un rol primordial. Același lucru este valabil pentru eliminarea taxelor cu efect echivalent care, conform jurisprudenței Curții, sunt strâns legate de drepturile vamale *stricto sensu* (a se vedea, în special, Hotărârea Sociala Fonds Diamantarbeiders, citată anterior și Hotărârea din 12 februarie 1992, Leplat, C-260/90, Rec., p. I-643). Acordul ar fi privat așadar de o parte importantă a efectului său util în cazul în care noțiunea de taxă cu efect echivalent, care figurează la articolul 6, ar trebui interpretată ca având un domeniu de aplicare mai restrictiv decât cel al aceluiași termen din Tratatul CEE.

27 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a treia întrebare a instanței de trimitere că articolul 6 din Acordul între Comunitate și Suedia, menționat în anexa la Regulamentul nr. 2838/72, se interpretează în sensul că interzice perceperea de către un stat membru a unei taxe proporționale cu valoarea bunurilor în vamă pentru mărfurile importate din Suedia datorită introducerii lor într-o regiune a statului membru în cauză fără a ține seama de faptul că taxa se aplică în egală măsură mărfurilor introduse în această regiune din altă parte a teritoriului statului membru în cauză.

Cu privire la efectele în timp ale prezentei hotărâri

28 În observațiile lor scrise și orale, regiunea Réunion și Republica Franceză au făcut trimitere la posibilitatea Curții, în situația în care ar aprecia că o taxă precum taxa de andocare este incompatibilă cu dispozițiile relevante ale Tratatului CEE și ale Acordului de liber schimb încheiat între Comunitate și Regatul Suediei, de a limita în timp efectele prezentei hotărâri.

29 În sprijinul acestei solicitări, Republica Franceză susține în special, pe de o parte, că aplicarea dreptului comunitar în DOM a fost mult timp înconjurată de incertitudine juridică și această incertitudine afectă încă taxa de andocare. Pe de altă parte, aceasta a atras atenția Curții asupra consecințelor financiare catastrofale pentru DOM pe care le-ar putea avea o hotărâre care stabilește obligația de a rambursa taxa care ar fi fost percepută necuvenit până în prezent. Într-adevăr, colectivitățile locale din DOM ar fi obligate să facă față unui număr

incalculabil de solicitări de rambursare, pe care acestea, fără îndoială, nu le-ar putea suporta. Această situație ar fi agravată de faptul că termenul aplicabil unor astfel de solicitări de rambursare ar fi prescripția de treizeci de ani din dreptul civil francez.

30 Este necesar să se sublinieze că numai cu titlu excepțional Curtea poate, prin aplicarea unui principiu general de securitate juridică inerent ordinii juridice comunitare, să fie determinată să limiteze posibilitatea pentru orice parte interesată de a invoca o dispoziție pe care a interpretat-o în scopul de a pune în discuție relațiile juridice stabilite cu bună credință. Nu se poate admite o astfel de limitare, conform jurisprudenței constante a Curții, decât în hotărârea propriu-zisă care dispune cu privire la interpretarea solicitată. Pentru a stabili dacă este necesar sau nu să se limiteze în timp sfera de aplicare a unei hotărâri, trebuie să se ia în considerare faptul că, deși efectele practice ale oricărei hotărâri judecătorești trebuie să fie atent analizate, totuși nu se poate ajunge la diminuarea obiectivității dreptului comunitar și la compromiterea aplicării sale viitoare din cauza repercusiunilor pe care o hotărâre judecătorească le poate avea retroactiv (Hotărârea din 2 februarie 1988, Blaizot, punctele 28 și 30, 24/86, Rec., p. 379).

31 În ceea ce privește prezenta cauză, caracteristicile specifice ale taxei de andocare și trăsăturile specifice ale DOM au creat o stare de incertitudine în ceea ce privește legitimitatea acestei taxe în raport cu dreptul comunitar. De altfel, o asemenea incertitudine este reflectată în comportamentul instituțiilor comunitare referitor la problema taxei de andocare.

32 Într-adevăr, inițial, Comisia a omis să urmeze procedura privind neîndeplinirea obligațiilor pe care a inițiat-o împotriva Franței cu privire la taxa de andocare. De asemenea, aceasta a propus Consiliului Decizia 89/688, care, între alte obiective, urmărește să autorizeze menținerea taxei de andocare, temporar, în cadrul programului Poséidom, citat anterior. În cele din urmă, se precizează în al treilea și al patrulea considerent din decizie că „taxa de andocare constituie, în acest moment, un element de susținere a producției locale care se confruntă cu problema caracterului periferic și insular” și că „este vorba, de asemenea, de un instrument esențial de autonomie și democrație locală, ale căror resurse trebuie să constituie un mijloc de dezvoltare economică și socială a departamentelor de peste mări”. [traducere neoficială]

33 Aceste elemente au putut determina Republica Franceză și colectivitățile locale din DOM franceze să considere, în mod firesc, că legislația națională în domeniu este în conformitate cu dreptul comunitar.

34 În aceste condiții, considerentele prioritare de securitate juridică interzic ca raporturile juridice care și-au epuizat efectele în trecut să fie puse în discuție, atunci când aceasta poate bulversa retroactiv sistemul de finanțare a colectivităților locale din DOM franceze.

35 Prin urmare, este necesar să se dispună că nici dispozițiile Tratatului CEE referitoare la taxele cu efect echivalent drepturilor vamale la import, nici articolul 6 din Acordul dintre Comunitate și Suedia nu pot fi invocate în sprijinul cererilor având ca obiect restituirea unei taxe similare taxei de andocare, plătită anterior datei pronunțării hotărârii, cu excepția reclamanților care, anterior acestei date, au introdus o acțiune în justiție sau au prezentat o cerere echivalentă.

36 În această privință, trebuie precizat că această limitare a efectului în timp a prezentei hotărâri nu se aplică cererilor introduse în vederea restituirii unei astfel de taxe plătite autorităților competente după data pronunțării hotărârii, ca urmare a unui import de mărfuri în DOM în cauză, efectuat anterior acestei date.

Cu privire la cheltuielile de judecată

37 Cheltuielile efectuate de Republica Franceză, Région Réunion și Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de Cour d'Appel din Saint-Denis (Réunion), declară:

1) O taxă proporțională cu valoarea în vamă a bunurilor percepută de un stat membru pentru mărfurile importate dintr-un alt stat membru pe baza introducerii lor într-o regiune din teritoriul primului stat membru constituie o taxă cu efect echivalent cu un drept vamal la import, chiar dacă taxa este impusă în egală măsură mărfurilor introduse în această regiune din altă parte a aceluiași stat.

2) Articolul 6 din Acordul încheiat între Comunitate și Suedia, menționat în anexa la Regulamentul (CEE) nr. 2838/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972, se interpretează în sensul că interzice perceperea de către un stat membru a unei taxe proporționale cu valoarea bunurilor în vamă pentru mărfurile importate din Suedia datorită introducerii lor într-o regiune a acestui stat membru, chiar dacă taxa este impusă în egală măsură mărfurilor introduse în această regiune din altă parte a teritoriului statului membru în cauză.

3) Nici dispozițiile Tratatului CEE referitoare la taxele cu efect echivalent drepturilor vamale la import, nici articolul 6 din Acordul între Comunitate și Suedia nu pot fi invocate în sprijinul cererilor având ca obiect restituirea unei taxe similare taxei de andocare, plătite anterior datei pronunțării hotărârii, cu excepția reclamanților care, anterior acestei date, au introdus o acțiune în justiție sau au prezentat o cerere echivalentă.

Due	Joliet	Schockweiler	Grévisse	Kapteyn
Mancini	Kakouris	Moitinho de Almeida	Rodríguez Iglesias	
Díez de Velasco		Zuleeg	Murray	Edward

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 iulie 1992.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due